(19) ж Горко ми за съкрушението ми!
Раната ми е болѣзненна; но азъ рѣкохъ:
зк Наистина това е моя болѣзнь, и а трѣба да я търпѧ.
(20) б Шатрътъ ми запустѣ, и всичкитѣ ми въжа се скасахѫ;
Синоветѣ ми се отдѣлихѫ отъ мене, и ги нѣма:
Нѣма вече кой да распѧне шатрътъ ми
И кой да дигне опонитѣ ми.
(21) Понеже пастиритѣ станѫхѫ като скотове
И не потърсихѫ Господа,
За то не сѫ успѣвали,
И всичкитѣ имъ стада сѫ распръснати.
(22) Ето, слухъ шуменъ иде,
И мятежъ голѣмъ г отъ сѣверната земя,
За да прѣвърне Юдинитѣ градове въ запустѣние,
д Селение на чакали.
(23) Господи, познавамъ че е пѫтътъ на человѣка не *зависи* отъ него:
На человѣкъ който ходи не е *възможно* да управя стѫпкитѣ си.
(24) Господи, е накажи мя, но съ сѫдба, —
Не съ яростьта си, за да ми не довършишь.
(25) ж Изливай яростьта си на всичкитѣ з които не тѧ познаватъ,
И на родове които не призоваватъ името ти;
Защото тѣ поядохѫ Якова,
и И погълнѫхѫ го, и разорихѫ го,
И запустихѫ селението му.

ГЛАВА 11.

Словото което биде къмъ Иеремия отъ Господа и каза: (2) Слушайте думитѣ на този завѣтъ, и говорѣте на Юдинитѣ мѫжие и на Иерусалимскитѣ жители (3) и кажи имъ: Така говори Господь Богъ Израилевъ: а Проклѣтъ онзи человѣкъ който не слуша думитѣ на този завѣтъ (4) който заповѣдахъ на отцитѣ ви въ който день ги изведохъ изъ Египетската земя, б изъ желѣзната пещь, и рѣкохъ: в Слушайте гласътъ ми, и правѣте по всичко що ви заповѣдахъ; и вий ще ми бѫдете людие, и азъ ще ви бѫда Богъ, (5) г за да испълнѧ клѣтвата съ която се клѣхъ на отцитѣ ви да имъ дамъ земя дѣто тече млѣко и медъ, както въ този день. Тогазъ отговорихъ та рѣкохъ: Аминь, Господи.

(6) И Господь ми рече: Проповѣдай всички тѣзи думи въ Юдинитѣ градове и въ Иерусалимскитѣ пѫтища, и кажи: Слушайте думитѣ на този завѣтъ д и правѣте ги. (7) Защото нарочно засвидѣтелствувахъ къмъ отцитѣ ви въ който день ги въведохъ отъ Египетската земя дори до днесь, е като ставахъ рано, и засвидѣтелствувахъ и казвахъ: Слушайте гласътъ ми. (8) Но ж не чухѫ, и не прѣклонихѫ ухото си, но з ходихѫ всякой въ жестокостьта на лукавото си сърце; за то ще докарамъ върхъ тѣхъ всичкитѣ думи на този завѣтъ по който заповѣдахъ да правятъ, но не правихѫ.

(9) И рече ми Господь: и Съзаклятие се намѣри между мѫжетѣ Юдини и между Иерусалимскитѣ жители. (10) Върнѫхѫ се і въ безбожията на праотцитѣ си които не рачихѫ да слушятъ моитѣ думи, и отидохѫ тѣ подиръ други богове за да имъ служатъ: Израилевътъ домъ и Юдинътъ домъ разрушихѫ завѣтътъ ми който направихъ съ отцитѣ имъ.

(11) За то така говори Господь: —
Ето, ще докарамъ върхъ тѣхъ зло
Отъ което не ще могатъ да излѣзатъ;
к И ще викнатъ къмъ мене,
Но нѣма да ги послушамъ.
(12) Тогазъ Юдинитѣ градове и Иерусалимскитѣ жители ще отидатъ
И л ще викнатъ къмъ боговетѣ на които кадятъ;
Но нѣма никакъ да ги спасатъ

ж Гл. 4; 19. 8; 21. 9; 1.
зк Псал. 77; 10.
а Мих. 7; 9.
б Гл. 4; 20.
в Гл. 1; 15. 4; 6. 5; 15. 6; 22.
г Гл. 9; 11.
д Прит. 16; 1. 20; 24.
е Псал. 6; 1. 38; 1. Гл. 30; 11.
ж Псал. 79; 6.
з Иовъ 18; 21. 1 Сол. 4; 5. 2 Сол. 1; 8.
и Гл. 8; 16.
а Втор. 27; 26. Гал. 3; 10.
б Втор. 4; 20. 3 Цар. 8; 51.
в Лев. 26; 3, 12. Гл. 7; 23.
г Втор. 7; 12, 13. Псал. 105; 9, 10.
д Рим. 2; 13. Як. 1; 22.
е Гл. 7; 13, 25. 35; 15.
ж Гл. 7; 26.
з Гл. 3; 17. 7; 24. 9; 14.
и Иез. 22; 25. Осия. 6; 9.
і Иез. 20; 18.
к Псал. 18; 41. Прит. 1; 28. Иса. 1; 15. Гл. 14; 12. Иез. 8; 18. Мих. 3; 4. Зах. 7; 13.
л Втор. 32; 37, 38.